

Liefde is niet te koop

Laatst lekte het vanuit mijn vier dagen daarvoor opgeleverde nieuwe badkamer. En niet zo'n beetje ook: het spoot mijn even frisse, pas gestuukte, vier dagen opgeleverde woonkamer in. Waterleiding afsluiten. Aannemer en loodgieter gebeld.

Misschien kent u wel de sfeer die dan kan ontstaan: zelf wil je onmiddellijk van het probleem af, je vindt dat je er recht op hebt vanwege de enorme bedragen die van je rekening zijn afgeschreven, maar de loodgieter heeft zijn eigen agenda: hij/zij krijgt de regie in handen en gaat bepalen wat mogelijk is. Met vriendelijk begrip, een koud pilsje en desnoods een hete bitterbal kom je dan vaak het verst. Maar ik zag de afbraak van mijn nieuwe woonkamer en er maakte zich een grote (machteloze) woede van mij meester. Ik eiste, verlangde, ontstak in woede en argumenteerde dat het een lieve lust was. En zocht het hogerop.

Fout, fout, fout, ik hoor het u denken. Stom ook; het al gekrenkte ego van de loodgieter (dat het überhaupt ging lekken) kreeg een extra deuk en hoewel ik mijzelf niet vind horen tot een andere maatschappelijke klasse, ontvouwde zich een klassenstrijd op de drempel van mijn badkamer. Natuurlijk werd de lekkage uiteindelijk opgelost, maar het probleem bleef bestaan: nog steeds zie ik de restschade, waarmee ik de komende jaren blijf zitten: de badkamer en de woonkamer worden nooit meer zo mooi als ze 4 dagen zijn geweest.

Dat gevoel van afhankelijkheid bestaat ook in het theater. Er is maar één moment waarop alles er moet zijn en dat is tijdens de uitvoering. En soms heeft het ensemble of regisseur de timing niet in de hand: het licht dat te laat aan of uitspring, de muziek die te hard staat of dat theatrale effect dat vanuit de regiekamer bediend wordt. Bijna altijd (999 van de 1000 keer) gaat het goed; bijna altijd zijn de technici geweldig.

Ik houd van technici, echt: no-nonsense gedrag en dienstverlening tegelijkertijd. Stoere mannenpraat (het zijn toch nog steeds bijna altijd mannen) en precisie; kameraadschappelijkheid en chagrijnig gekat. Grote mond en klein hart. Het is er nooit van gekomen, maar eigenlijk wilde ik theatertechnicus (of loodgieter) worden. Het concrete waarmee een precies resultaat bereikt kan worden en zelfs de artistieke van de techniek: de kleuren, de lichtval maar ook de timing en het samenspel bij een (technisch) gecompliceerde uitvoering. Heerlijk lijkt het me.

Laatst overkwam mij het ergste dat me kan gebeuren. Ik werd voor de uitvoering van een live talkshow in de steek gelaten door de techniek. Dat doet pijn, ik verzeker het u. Ik kan u ook precies vertellen hoe het kwam. Er was onduidelijkheid in het contract: wat doen zij en wat doet mijn organisatie. In mijn spanning voor het optreden schoot ik uit mijn slof. Had ik nooit moeten doen, ik weet het: volgieten met bier en hete bitterballen. Maar nee dus, ik ben een opgewonden standje en ik werd boos. Het contract was mij hartstikke duidelijk. Ik schakelde de directie in, ik probeerde af te dwingen wat ik met liefde moest verkrijgen. Fout (met hoofdletter V en een d)

Liefde is niet te koop en hun wraak was zoet: ze waren er niet! Ik wel en het publiek ook.

Au!

's Avonds laat zat ik met een verschaald biertje en lauwe bitterballen te mopperen. In mijn hart huilde ik, mij hielp dat bier toen niet. Een paar uur eerder had één zo'n glaasje het verschil kunnen uitmaken.

Marcel de Groen